

„ Niet zagen, niet klagen,
't is je lot, je moet het dragen”.

Tot vroom en dankbaar aandenken aan
DE HEER

EMIEL HOORNAERT

Garagehouder

echtgenoot van

ELZA MEERSCHAUT

geboren te Terneuzen op 2 januari 1928
en overleden te Brakel
op 25 oktober 1985.

Zijn ijverige handen, welke zijn ganse leven ten dienste stonden van huisgezin en arbeid, de arbeid die hij als zijn hobby aanzag, zijn stilgevallen.

Minimem gestart, vlakbij zijn laatste rustplaats, wist Miel door zijn nooit ophoudende noeste werklust een gewaardeerde zaak uit te bouwen: de garage en zijn auto's waartussen hij schielijk, zonder lijden of afscheidswoord overleed.

Hij was de man van de stille daad, rondde vaak scherpe kanten en was bij twijfels de vader voor echtgenote, kinderen, ja zelfs voor zijn levenlang trouwe personeel en klanten.

Aan allen die Hem gekend hebben ; Jongens, Miel is met zijn old-timer een andere weg ingeslagen. Miel is niet meer.

Voor de achterblijvenden kwam het hard aan: een 36-jaar uiterst liefdevol huwelijk werd hiermee afgebroken: Elza, pépé Fons, zijn kinderen en lieve kleinkinderen zijn hun Mielke, Pa en Pèpéke kwijt. Het leven gaat verder, spijs alle verdriet was zijn laatste wens zeker geweest:

„Doe maar voort als voorheen” - hij vergat meermaals zichzelf - „voor de goede gang van zaken”.

Als afscheid horen we zijn Kristofke en Kristientje:
„Onze pépé is in de hemel...” En of hij er geen ereplaats verdiend heeft!

Echtgenote en kinderen danken hem voor zijn goedheid en zachtheid en zullen het voortaan zonder zijn voorbeeld en wijze raad moeten stellen.

De grond is koud onder onze voeten.

Dank U pa.

Ook voor uw gebed en aanwezigheid danken U
de families HOORNAERT, MEERSCHAUT,
VAN DER WEYDEN, D'HAEYER.

Drukk, L. De Ruyver - Brakel